

פותח מחליק הפעימה (D), המוזה ע"י הציר החלול, את חריץ הפעימה (H), המחזיר אור אל צינורות החיבור ולווג גביעי החליבה השמאי ליים; כך נוצר שלב העיסוי של מחזור הפעימה. המחליק המחזיר (E_1) מתבר את אפיק הוואקום שלו אל תא האויר הימני ובכך מוצא האויר מתא האויר הימני. כעת מתחילה מחדש תנועת הקרור מיות והציר החלול בכיוון הפוך וכל הפעולה חוזרת חלילה. ראוי לציין שמחליק הפעימה, תוך כדי ניעתו מקצה אחד לקצה השני, מחבר במשך תקופה מסויימת את כל 4 גביעי החליבה אל הוואקום וכך נמצאים כולם בבת אחת בשלב היניקה של מחזור הפעימה. חפיפת שלב היניקה בשני זוגות הגביעים במשך חלק של מחזור הפעימה, היא היא הגורמת ליחס "רחב" של הפעימה בהידרופאלו — ליחס שבין יניקה לעיסוי לפי 1:3 בערך.

חי הברון
ה.מ.ב.

שהם שרויים בשעת חיבור המפעם אל מערכת הוואקום. האויר בתא האויר השמאלי (F) מוצא דרך אפיק הספקת הוואקום, כשזה האחרון מחזר בר למערכת הוואקום הכללית דרך המחליק המחזיר (E_1); הלחץ האטמוספארי פועל באופן חופשי על הקרומית שבתא האויר הימני (C_1); בכוחו של הלחץ האטמוספארי מתמתחת הקרור מית הימנית כלפי חוץ וזו דוחפת את הנוזל (C) הזורם דרך הציר החלול המחבר את שתי הקרור מיות אל תא הנוזל השמאלי (C); בכך "מנסה" כאילו הנוזל לשמש תחליף לאויר המוצא מתא האויר השמאלי (F); במלים אחרות: התנועה נגרמת ע"י הפרשי הלחצים המתהווים בשני תאי האויר. תנועת הציר החלול דוחפת את מחליק הפעימה (שסתום ההחלקה) (D) ואת הזרוע המחזירה עם הקפיץ שלה (E_2) לקצה מסלולם הימני. הקפיץ של הזרוע המחזירה (E_2) מאלץ את מחליק הפעימה לנוע במהירות משמאל ימינה, כשבכך נפתח האפיק לתא האויר השמאלי ללחץ האטמוספארי. בשעת תנועתו

מחלת הפה והטלפיים עשתה שמות באנגליה

מחלת הפה והטלפיים באנגליה והגיעה לשיאה בחודש שעבר, גרמה נזקים עצומים לחקלאות הבריטית. עד סוף נובמבר הושמדו ב־1,100 חוות חקלאיות למעלה מ־175,000 בהמות — פרות וכבשים, עיזים וחזירים. השלטונות אסרו הובלת בהמות ממקום למקום ללא רשיון מיוחד. אמצעי חיטוי הוצבו במרכזי האזורים החקלאיים, ובעלי מכוניות נתבקשו למעט בנסיעות באזורים אלה מחשש פן יעבירו את נגיפי המחלה על צמיגי רכבם. חקלאים, שמשקיהם לא נפגעו, "התבצרו" בחוותיהם, ניתקו קשריהם עם הסביבה ובמקרים רבים מנעו את ביקוריהם של וואטריי נארים ממשלתיים מחשש שמא יחדירו נגיפים לביתם. יש סברה, כי גורמי המחלה הובאו מארצות המספקות בשר לבריטניה, כגון ארגנטינה, שם מחלת הפה היא מחלה אֶנדֶמית (מקומית).

נזקי המגיפה באנגליה נאמדים במיליוני ל"ש. נזקים אלה אינם מצטמצמים רק באבדן המימנה, אלא גם בהוצאות הכרוכות בהשמדת הבהמות — כפי

שיוכיח סיכום שפורסם בעתונות האנגלית, על סמך התדריך מטעם מיניסטריים החקלאות בנוגע לחומרים הדרושים לשריפת הפרות השחוטות (החשבון הוא לחווה שיש בה כ־100 בהמות נגועות):

השווי של 100 ראש	4,400 ל"ש
20—30 טונות פחם	350 "
60 אדני מסילת-ברזל	30 "
3 משאיות עץ קל	15 "
5 טונות קש	30 "

על אלה יש להוסיף את הוצאות הדלק (30 גאלון) וחומרי החיטוי (1,000 גאלון) והוצאות עבודתם של 4—3 שוחטים מקצועיים, סבלים וחופרים המובילים את הפגרים, וואטרינארים ושוטרים, המפקחים על הפעור לות, ולעתים גם צוותי חיילים, המקדישים 4—3 ימים לחיטוי וניקוי הרפתות, הדירים ושאר בנייני המשק. משרד החקלאות הבריטי משלם לחקלאים שנפגעו פיצויים בשיעורים אלה: 80 ל"ש בעד כל ראש בקר, 78 ל"ש בעד כבש, עז או חזיר.

(הועתק מ"דבר" מיום 4 בדצמבר 1967)